

Для багатьох людей таке поняття як „братство” є лише скупим символом певної групи індивідів, які зорганізувались навколо чітко окресленої ідеї. Саме вона і об’єднує усіх членів цього зібрання в єдиний організм, який дає їм право називатись братами. Вихід члена поза рамки дозволеного ідеєю автоматично позбавляє його права складати братерство з іншими, які залишились вірними принципам статуту. Тому і не дивно, що бути у такому братстві – означає підчинитись, коритись і виконувати те, чого вимагає щось ідеальне. Іншими словами, ти є моїм братом до того часу, поки маєш риси, притаманні усім братам. Крок вправо чи вліво є просто недопустимим.

Натомість християнське розуміння „братства” є суттєво відмінним. Властиво сама Церква як містичне Тіло Христа є справжнім Братством. Уже сама молитва „Отче наш”, якої навчає своїх учнів Спаситель, відкриває цю велику еклезіологічну таїну. Визнання Бога Отця своїм Батьком і віра в цю духовну єдність ставить нас у положення не лише братерства між собою, а й братерства з Єдинородним Сином Предвічного, який і є Головою цього Братства. Тут, на відміну від світського братства, свобода дій особи не обмежується нічим. Ти залишаєшся братом навіть тоді, коли свobodно обираєш напрям, який веде у протилежну сторону. Однак грішний брат є братом хворим, який потребує найбільшої опіки всього Братства-Церкви. Відлучення від Церкви того чи іншого грішника – не є каральним актом, який здійснюють здорові члени Христового Тіла, а підтвердженням того, що наш брат є немічний і сам себе поставив поза спільнотою. Отож, справді, бачимо, що християнське Братство вже у своєму корені немає нічого спільного з тими групами людей, про які говорилося на початку. Якщо у першому випадку об’єднуючим фактором є спільна ідея, заради якої живуть члени братства, то у другому – усіх єднає не предмет, а Особа Христа і віра в Нього.

Проте з цієї віри повинна випливати і конкретна діяльність – явлення Христової любові у світі. У такому світлі дуже промовисто звучать слова апостола Якова: «Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра? Коли ж брат чи сестра будуть нагі і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже: „Ідіть з миром, грійтесь та їжте”, – та не дасть їм потрібного тілу – що ж то pomoже? Так само й віра, коли діл не має, – мертва в собі!» (Як. 2:14-17). Розуміючи ці слова як заклик до творення, окремі члени Церкви завжди із благословення духовного провідника і під його опікою збирались у групи для спільного благодійного діяння в ім’я Христа. Вони прагнули зробити для потребуючих ближніх те, чого не міг (чи не хотів) робити світ. Це були братства у Братстві, церковні організації у церкві і для Церкви.

Одним із таких зібрань є братство „Введення у храм Пресвятої Богородиці”, яке заснувалось на тлі Дрогобицької Духовної Семінарії. Разом зі своїм духовним отцем братчики щотижня збираються на молитву у храмі. Основним критерієм тут є свобода у Святому Дусі. Зустріч і єднання з Богом у близькому спілкуванні є передумовою для зустрічі осіб у любові. Ось чому молитва є такою важливою для членів цієї спільноти. Вихід братчиків у світ до людей, які, можливо, далекі від Бога, але так його потребують, не може бути від самих себе. Вихід на проповідь братчика є виходом Христа до своїх менших братів, а не добре підготованого студента богослов’я до чітко визначеної

аудиторії. Адже сам Господь наголошує на тому, що „до Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Йо. 14:6). Тому і місія члена цієї семінарійної спільноти в основному полягає в тому, щоб являти Христа, а не себе як Христа.

Поле діяльності братства „Введення у храм Пресвятої Богородиці” є надзвичайно широке. Тут дуже важливим є те, що за конкретну справу беруться ті братчики, які відчувають внутрішню готовність для того чи іншого роду служіння, а не „як зволить настоятель”. Звичайно, що послух існує і тут, однак перевага надається добровільному волевиявленню. З іншого боку, члени семінарійного братства мають усі можливості для творчого самоокреслення. Кожен може запропонувати своє бачення стосовно вирішення тих чи інших проблем, представити власний план розвитку діяльності братства, проявити місійну відкритість там, де вважає доцільним. Провід цієї спільноти у жодному випадку не відмовить братчику в його благих починаннях і завжди сприятиме, щоб задумане стало реальністю.

Так уже кілька років члени братства взяли під свою духовну опіку такі установи, як школа-інтернат у с. Лаврові та м. Добромилі (Старосамбірський р-н), будинки милосердя у м. Самборі та с. Підбуж (Дрогобицький р-н), реабілітаційний центр „Назарет” для uzалежнених від алкоголю людей, який розташований у с. Рихтичі (Дрогобицький р-н) та ін. Особливо корисною є праця із дітьми, котрі із раннього дитинства були позбавлені батьківського тепла і любові. Із цією метою братчики щотижня відвідують Лаврівську школу-інтернат. Якими стануть ці молоді серця в майбутньому – це справа Бога, котрий промовляє до них через уста семінаристів-братчиків. Кожного року члени братства організують для цих дітей вечір Святого Миколая, щоб і вони мали змогу відчути на собі милосердний погляд доброго отця, його любов, щедрість, мир і тепло.

Місійна діяльність братства „Введення у храм Пресвятої Богородиці” не обмежується територією нашої держави. Окрім щорічних поїздок на терени Східної України (Луганськ, Дніпродзержинськ, Запоріжжя; Харківська, Донецька та Миколаївська області) для допомоги парохам у літургійному служінні та організації літніх християнських таборів для молоді, братчики за короткий час встигли відвідати Росію (Челябінськ, Томськ, Сургут, Нижневатровськ) та Казахстан (Астана, Караганда, Дзезказган). Із розповідей наших місіонерів дізнаємось про те, наскільки вірні цих місцевостей потребують духовної поживи, підтримки, скріплення віри. Бували випадки, що справді доводилось свідчити Христа в умовах тиску зі сторони провладних структур, місцевих органів управління. Однак слова Спасителя „переслідували Мене, переслідуватимуть і вас” (Йо. 15:20) у ці моменти ставали наче заклик до більш завзятого служіння. Юнацький запал членів братства, які у Дусі Святому спілкувались із багатьма молодими людьми, допомагав іншим збагнути, що віра у Христа і відданість Церкві не є питанням минулих епох, а справою сьогодення.

Благочинна діяльність місійно-молитовного братства „Введення у храм Пресвятої Богородиці” відбивається добром не лише на тих людях, котрі мають змогу спілкуватись із його членами, а й допомагає майбутнім священикам-братчикам зануритись у світ, де найбільше потребують Христа, збагнути власну роль і можливість у співтворенні із нашим Спасителем. Натомість нам залишається тільки молитись за них усіх, сприяти як

морально, так і фінансово, щоб задуми цих світлих апостолів сучасности творили речі, які під силу лише тим, хто справді живе буттям Господа нашого Ісуса Христа.

Сьогодні братство «Введення в храм Пресвятої Богородиці» налічує 48 членів братства та 13 кандидатів.